

KIS HÍR LAP

... OTT TALÁLTA MÉG ZOLTÁNT. (Lásd a 309. lapon.)

LX. köt. 20. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 18 lapon.

1901. május 19-én.

A GAZDÁTLAN HÁZ TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

NEM bizonyos, hogy a négy elszánt diák mit szeretett volna jobban: azt-e, ha az újabb házkutatásnál sem talál senkit, vagy azt, ha utjába akad valaki. Persze, persze! Azt nem remélhették, hogy afféle szives magyar házi gazdára bukkannak, mert az nem volt kétséges, hogy itt semmiféle gazda nincs, elhagyottan áll ez a romladozó ház. Tehát csak valami gyanus bujkáló emberrel találkozhatnak . . . vagy éppen egész bandával. Hm!

No de Gyula vitézül hadonázott a törrel, hát csak fölmentek az emeletre. Ott is mély csönd uralkodott, épp úgy, mint amikor első ízben jártak ott. Sorra nézték valamennyi szobát; sehol senki, semmi.

Mikor erről meggyőződtek, mind ahányan egyszerre fölvidultak. Mi tagadás, mikor igaz: biz' ők jobb szerették, hogy csakugyan nincs más senki a házban.

— Most már csak elhiszed, hogy hiába ijesztgettél? szolt Gyula Ödönhöz.

Mert Ödön magyarázott eddig minden kis jelt és neszt mindjárt rosszra. Most már Ödön sem tagadhatta, hogy üres a ház; de egészen még most sem tágitott.

— Jól van no, hát most nincs itt senki, mondá. De fél órával ezelőtt lehetett. Azóta már kereket oldhatott. Az az ajtó nem nyilhatott magától.

— Ej, dehogy nem! szolt Rudi. Megint csak azt mondom, hogy a szél rázta. Nem is nyilt az igazán, csak a zár zörgött és csattant, mint afféle ócska szerszám.

— Természetesen, bizonyítá Kálmán. Nálunk otthon is megesett már ilyesmi.

Hát én azt mondom, hogy most már fekjünk le és aludjunk, mert reggel korán kell a vasuti állomásra indulnunk.

Ez nagyon okos tanács volt, nem is tudott senki jobbat. Visszatértek a kandalós szobába, leheveredtek a pusztára földre és eloltották a kis lámpást. Szó sincs róla, hogy nagyon kellemesnek találták volna a kemény padlót és titokban azt ne gondolták volna, hogy a pajtások ott az intézetben talán-talán mégis csak jobban el vannak helyezkedve a kényelmes ágyukban; de a fáradságtól, izgalomtól alaposan ki lévén merülve, rövid idő múlva elaludtak a kemény fekvő helyen is.

Reggel Gyula ébredt föl legelőször, még pedig nagyon kellemetlen érzéssel: úgy didergett, hogy szinte a foga is vaczogott. Persze, mert még a felöltője sem volt rajta, kiakasztotta este száradni. De fél-álmában nem tudta mindjárt, hányadán van.

— Mi az már no? dörmögte bosszusan. Ne bántsatok! Ki húzta le rólam a takarót?

Mert az intézetben ilyen tréfát sokszor üztek egymással.

A beszédre fölrezzent Ödön, aki mindjárt az óráját húzta elő.

— Ohó! Talpra, fiuk! Hét óra! Indulnunk kell szaporán. Szanaszét van minden holmink, pakoljunk össze gyorsan!

Föl is ugráltak iziben és nyakra-főre tömködték holmijokat a táskákba, csak éppen egy-egy pillantást vetve az ablak felé.

— Kisütött a nap! szolt Rudi elégedetten. Legalább nem lesz olyan keserves vándorlásunk, mint tegnap este.

— Valjon messze vagyunk-e az állomástól? tünődött Kálmán.

— Alkalmasint jócskán elbolyongtunk, vélte Ödön. Hát csak siessünk, mert a vonat félkilenczkor indul. Alig egy óránk van odáig.

Nagy kapkodással hamar el is készültek és már indulóban voltak, csak Gyulának kellett még a felöltőjét magára vennie. Az ajtóhoz ment, melynek a kilincse este fölakasztotta. De ugyan boszusan kiáltott fel:

— Ne bolondozzatok, fiúk! Ki vette el innen a felöltőmet? Adjátok elő, mert nem érünk rá a mókázásra.

A pajtások eleinte nem is igen értették, mit beszél; aztán váltig bizonyitgatták, hogy egyikök sem nyult a kabáthoz.

— Dehogy nem! türelmetlenkedett Gyula. Hiszen láttátok, hogy este ide akasztottam... most pedig nincs itt.

— Talán az éjjel, mikor nagy hirtelen a kutatásra indultunk, fölkaptad és föl akartad öltetni, de aztán utközben eldobtad s kint hever valahol a folyósón.

— Szó sem lehet róla, felelé Gyula. Hiszen én a tört tartottam a kezemben.

Csakugyan, erre mindnyájan emlékeztek.

— Akkor hát ellopta valaki, mondá Ödön.

— Már ugyan hogy lophatta volna el, mikor itt voltunk a szobában? jegyzé meg Rudi. Aztán meg ugy is tudjuk, hogy rajtunk kívül nincs senki a házban.

— Hm! Az ám a kérdés! felelé Ödön.

— Hát jól van, kérdés, türelmetlenkedett Rudi. De az nem kérdés, hogy sietnünk kell. Az kellene még csak, hogy újra lemaradjunk a vonatról!

E közben eljutottak abba a szobába, melynek nyitott ablakán este bemásztak, most pedig távozni készültek. Alig léptek be, a folyvást kémlelgető Ödön megszólalt:

— Nézzétek csak, mi ez itt a pallón?... Vér-csöppek, még pedig nagyon sok! Hogy kerül ez a vér ide?

Meghökkenve bámultak hol a vérnyomra, hol egymásra.

— Talán... talán tegnap, mikor bemásztunk, valamelyikünk megsértette a kezét.

Megnézegették a kezöket. Nem talált magán senki még csak egy piczike karczólást sem.

— Nem is lehetne annak a nyoma, szólt Ödön. Ennyi vér csak nagy sebből eredhet... és még egészen friss. Este óta már megszáradt volna.

— Bánom is én! kiáltott fel Rudi. Mindjárt kint leszünk ebből az elátkozott házból, aztán mit törődünk vele, ki és mi van benne?

Már ezalatt ki is dobta a táskáját az ablakon és maga is utána ugrott. Öccse szaporán követte.

— Magam is jobb szeretem, hogy már itt hagyhatjuk ezt a gyanus tanyát, szólt Ödön.

— Igen, de hát az én felöltöm...? kérdé Gyula.

— Keresd meg valahol a házban, ha ugy tetszik, de mi már nem segíthetünk benne, felelé Ödön és szintén kimászott az ablakon.

Esze ágában sem volt Gyulának, hogy egymaga maradjon ebben az elhagyott házban, ahol annyi gyanus, rejtelmes jel után most még vért is láttak. Gyorsan követte a pajtásait. Kint derült volt ugyan az idő, de csipős áprilisi szél fújt és Gyula bizony didergett. Ámde nem az volt a legnagyobb baj. Menetközben egyszerre csak fölkiáltott:

— A levél! A felöltöm zsebében van az a levél is, melyet édes apám rám bízott... Most már az is elveszett!

— No, az már bizonyos, jegyzé meg Ödön. Ha a kabát zsebében volt, akkor most is ott van, ahol a kabát.

— De azt a levelet okvetetlenül postára kell ma adnom!

— Akkor hát térj vissza és keresd, felelé Ödön. Már mi tovább nem ácsoroghatunk, így is bajos lesz beszámolnunk az igazgató ur előtt.

— Talán nem lesz nagy bajunk, bizakodott Rudi. Egy kicsit megkésve, de ott leszünk már a délelőtti leczkénél is. Persze, ha csak délután állítanánk be, akkor azt hinnék, hogy szándékosan toldottuk meg a vakácziót.

— Abból pedig nagy bajunk támadhatna, jegyzé meg Kálmán. Hát csak siesünk! Amott látszanak a táviró-póznák... nincs nagyon messze az állomás.

Szedték is szaporán a lábukat, mert most már mindinkább az járt a fejökben, hogy számolniok kell róla, miért nem jelentek meg pontosan. Az igazgató szigorú ember, nem érti a tréfát és így aligha dicséret lesz az, ami várja őket azért a kis kalandért. És még ha legalább kellemes és mulatságos kaland lett volna!

Gyula teljesen meg volt zavarodva. Hol megállt, mintha vissza akarna fordulni, hol megint csak tovább ballagott pajtásai után. Élénken emlékezett a szavakra, melyekkel apja neki a levelet átadta; ő pedig újra meg újra megfeledkezett a fontos levélről, mignem végre is elvesztette, maga sem tudja, micsoda rejtelmes módon. Semmi mentsége sincs... Talán mégis csak vissza kellene térnie abba az elhagyott házba,

hiszen a kabátnak, levélnek ott kell lennie. De a hányszor odáig jutott Gyula a töprengésében, hogy visszatér az elhagyott házba, mindjárt eszébe ötlöttek azok a gyanús jelek, a vérnyom. És egymaga térjen oda vissza? Nem... az nem lehet. Nem volt ő gyáva, de hát mégis... Azután meg várja az iskola is; nagy bajba kerülne, ha még továbbra is elmaradna.

A vége az lett, hogy félórával később ő is ott ült a vasuti kocsiiban, a pajtásai társaságában, felsőkabát és levél nélkül. Neki persze ez volt a legfőbb baja, de a többieknek most már egyeben járt az eszköz, ami különben őt is érdekelte.

— Fiuk! szólta Ödön. Én azt mondom, hogy szépen hallgassuk el mindenki előtt, hol töltöttük az éjszakát. Ne dicselkedjünk vele még a pajtások előtt sem, mert fülébe juthat az igazgatónak és akkor igazán rossz világ lesz. Mert azt még csak megbocsátja, hogy lekéstünk a vonatról, de hogy éjjel csavargók módjára szerte kalandoztunk, elhagyott házban tanyáztunk, azt nagyon is fölírná a rovásunkra.

— Magam is azt hiszem, mondá Rudi. Csak az a bökkenő, hogy ha kérdezni találja, mégis csak meg köll mondanunk, hol töltöttük az éjszakát. Hazudni pedig nem szeretnék,

— Bizzátok csak reám. Majd kimódolom én, hogy nem mondok semmit, ami nem igaz... csak épp egy kis fortélyal élünk... nem fecsegünk ki mindent. Hitetik azt is, hogy még otthon késtünk le a vonatról.

Ebben megegyeztek, csak Gyulának volt kifogása.

— Igen ám, mondá, de én hogyan számolok be a felöltömmel?

— Már biz' az egészen a te gondod, felelé Rudi. Egyébiránt annál nincs is könnyebb dolog. Utközben könnyen elveszt, elhagyogat az ember egyet-mást. Elvesztetted, punktum.

Gyula nem találta olyan egyszerűnek a dolgot. A felöltőre nézve még csak elmondhatta, hogy elveszett, punktum. De a levél! Annak semmi keresni valója sem volt a felöltő zsebében, annak még otthon köllött volna postára kerülni. Ha erről azt mondja, hogy elveszett, biz' akkor még nem punktum fog következni, hanem bizony-bizony talán — vessző.

Egy órával később már célnál voltak, benn az intézetben, de itt mindjárt egy kis csalódás várta őket, dugába dőlt szépen kieszelt tervök. Mert alig hogy a szolgál

megpillantotta Gyulát, tudatta vele, hogy menjen rögtön az igazgató ur szobájába. S amint Gyula ide szepegve belépett, az igazgatón kívül ott találta még Zoltánt,

(Lásd a képet a czim-lapon.) testvéröccsét is. Az igazgató pedig így szólt:

— No lásd, Zoltán fiam, hiába aggód-tál és busultál, hogy szerencsétlenség érte a bátyádat. Tudtam én, hogy csak valami

oktalan szeleburdiságot követett el a többiekkel együtt, akik ott voltak azon az állomáson.

Aztán Gyulához fordult és szigoruan kérdé:

— Mi szükség volt rá, hogy kiszállj az utolsó-előtti állomáson? Miért nem jöttél az öcséddel?

— Hát... kérem... izé... Ödön... Rudi... és Kálmán... izé... aztán lemaradtunk... hebegte Gyula.

— Azt úgy is tudom. Aztán ott hemperegtetek ugy-e a váróteremben egész éjjel? No, ez egyrészt büntetésnek is bevált, de hogy többször ilyen

hebehurgyaság ne jusson eszetekbe, külön büntetés-feladványt kaptok a legközelebbi szünet-napra. Most mehettek a dolgokra!

DUZZOGÁS. (Lásd a 311. lapon.)

Gyula föllélekzett. Hiszen így a dolog még eléggé jól végződött. Sietett pajtásaihoz és értesítette őket, hogy az igazgató azt hiszi, hogy a váróteremben töltötték az éjt. Hát rá kell hagyni, hadd higgye mindenki ezt. De az öccsére szörnyen haragudott.

— Mit fecsegtél? Szépen kimosdottunk volna... Most miattad büntetés-feladványt kaptunk mindnyájan.

— Nem tehetek róla, felelé Zoltán nyugodtan és szeliden. Mikor megérkeztem, kérdezték: hol maradtál? Nem hazudhatam, annyit meg kellett mondanom, hogy kiszálltál. Azután még aggódtam is, hogy valami bajod történt, mert nem jöttél meg késő este sem.

— Semmi szükség rá, hogy aggódjál miattam. Nem vagyok én olyan gyámoltalan ficzkó, mint te. Inkább ne aggódtál, de ne is fecsegtél volna. Bajba kevertél engemet is, pajtásaimat is, miattad kell büntetés-feladvánnyal kinlódnunk. Árulkodtál, tudom én jól! De nem is állok veled többé szóba!

Egy kis időre szinte jól esett Gyulának, hogy van, akin a boszuságát, haragját kitöltse. De ez nem tartott sokáig. Az elveszett felöltő, vagyis inkább az elveszett levél folyton-folyvást az eszébe forgott. Már irnia kellene apjának és elküldeni a postai elismervényt. Mit tegyen? Csak tudná, vajon nem maradt-e a felöltője mégis ott az elhagyott házban... és mi-féle csodálatos elhagyott ház ez?

— Flóris bizonyosan tudja... Ügyesen kivallatom.

Flóris volt az a tanuló-társuk, akinek szüleihez éjjelre el akartak jutni. Mivel olyan közel lakott a városhoz, Flóris gyak-

ran járt haza, de eddig keveset törődtek vele, mert senkinek sem volt kedves pajtása; kapzsi, irigy fiú volt. Ám épp ezért Gyula egy nagy darab diós patkóval, melyet még a táskájában talált, könnyen hozzá férközött a kérdéssel: nem ismeri-e azt az ódon, elhagyott házat?

— Hogyne ismerném? felelt Flóris. Ott áll a szomszédunkban. Valami pörös jószág, nincs igazi gazdája. Üresen és elhagyottan áll már esztendők óta.

— És éppenséggel senki sem lakik benne? Nem is szokott senki oda benézni?

— Legfeljebb denevér vagy bagoly.

Egyebet Flóris nem tudott, ennyiből pedig Gyula nem lett okosabb.

(Folytatása következik.)

REJTETT KÖZMONDÁS.

- 1, 13, 6 = a nap vége;
 2, 4, 5, 14 = kötőszó;
 3, 18, 5 = a munka díja;
 4, 2, 7, 11 = mutató névmás;
 8, 20, 19, 10, 16 = időhatározó;
 12, 2, 8, 15 = férfi név;
 9, 20, 21, 10, 6 = ige, mely irányítást jelent;
 17, 18, 19 = a kezdet ellentéte;
 14, 15, 16, 19, 10, 8 = nagy víz;
 6, 4, 13, 21 = cselekvést jelentő ige;
 8, 1, 16, 19, 4, 6, 10, 19 = nagyot jelentő melléknév
 is, főnév is;
 14, 7, 9, 20 = sivatagi állat;
 15, 17, 7, 6 = ürge állatka;
 5, 18, 9 = a hajó célja;
 14, 18, 8 = tágas hely;
 17, 18, 5 = ereidben csörgedez;
 8, 10, 13, 6 = melléknév, nem dicsérő.
 1—21 Régi közmondás.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Apró szindarabok“.

Gyermek-előadásokra gyűjtötte **Forgó bácsi**, több képpel, díszes angol vászon-kötésben. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

DUZZOGÁS.

(Képpel a 309. lapon.)

»Ugyan már no, Ferike!
 Ne duzzogj hát, gyér ide!
 Most már hozzád jut a labda,
 Mert Jenőcske el nem kapta.«
 De Ferike duzzogott,
 Odább ment és dohogott:
 »Nem bocsátok meg egy könnyen,
 Mért bántottak meg oly szörnyen!
 Tízszor, huszszor köll kérniök,
 Amíg újra játszom velök.«
 Hívják is vagy háromszor,
 De ő áll, mint a szobor.
 Áll és vár... és áll és vár...
 No! Hát mért nem hívják már?
 Mély csönd lett. — »No, játszom újra!«
 Szólt Ferike, megfordulva.
 Ezt bölcsen tökélte el,
 Csakhogy immár — nincs kivel!
 A pajtások odább álltak,
 Isten tudja, hol járkálnak,
 Hol játszanak vidám kedvvel,
 Nem törődve Ferikével!
 Ő meg itten, egyedül,
 Pukkadoz a méregtül.
 Unatkozik, elhagyatva
 S támad ilyen gondolatja:
 »Játékban a duzzogást
 Magam bánom meg, nem más.
 Máskor okosabb leszek,
 Nem duzzogok: nevetek.«

EGY POHÁR VIZ.

— Beszélyke az őserdőből. —

(Képpel a 313. lapon.)

MELEG nyári nap délutánján volt, hogy Emmike a ház küszöbén üldögélve vidáman játszott a bábujaival.

Szó ami szó, az a bábu nem igen járta volna meg holmi kényes városi kisasszonyka játszótársának. Szinehagyott volt az orczája, itt-ott horpadás is látszott rajta, az orra hegyéből pedig mintha hiányzott volna egy darab; a ruházata sem volt selyem-

bársony, hanem meglehetősen kopott diribdarab szövetmaradék. Emmike azonban így is beérte vele, annál inkább, mert jól tudta, hogy nem könnyen juthatna új bábuhoz. Egyszer-kétszer egy esztendőben utazott atyja a messzi városba, akkor pedig egyéb dolga volt, mint hogy bábút vásároljon.

Mert az a ház, melynek küszöbén a körülbelül hét éves leányka játszogatótt, messze bent állt az északamerikai őserdőben s még a legközelebbi szomszéd is jó fél napi járásnyira lakott. A ház körül Emmike apja nagy darab erdőt irtott ki, fölszántotta, m ivelte és nehéz munkában, de csöndes megelégedésben élt ott kis családjával: a nejével és leánykájával.

Mialatt Emmike a nyitott ajtóban mulatgatótt, édes anyja bent a szobában dolgozótt. Egyszer aztán megszólalt:

— Kedves leányom, hozzád nekem egy pohár vizet a forrásról. Megszomjaztam.

— Igen is, anyácskám!

Szolgálatra készen ugrott fel Emmike, de azért kedves bábujáról sem feledkezett meg. Oda támasztotta az ajtó-félfához és biztatgatta:

— Nem szabad ám sirnod, Viczuska! Mindjárt visszatérek és te is kapsz jó friss vizet! Vagy tudod mit? Velem jössz, iszunk a forrásból. Az még csak a jó!

Előkeresett egy nagy poharat és, balkarján a bábuval, gyorsan ment az erdő felé. Nem éppen nagyon messze, de mégis már bent a sűrűségben fakadt a forrás, melynek pompás hideg vizéből meríteni szoktak. Sokszor megjárta Emmike ezt az utat és amint most oda ért, legelőször is magá ivott néhány kortyot, aztán megmeritette a nagy füles poharat és indulni akart vissza

Csak akart, mert ugyanebben a pillanatban mintha szólt volna valaki. Kissé távolabbról ugyan, érthetetlenül, de Emmike bizonyos volt felőle, hogy szólt valaki.

— Valjon ki jár itt? Talán valamelyik szomszéd jött látogatóba.

Szétnézegetett, de nem látott senkit. Ekkor azonban újra hallotta azt a hangot és most már azt is tudta, mely irányból hallja. Letette a bábut, poharat a forrás mellé és habozás nélkül indult meg a hang irányában. Alig harmincz lépésnyire kissé

VIRÁG-SZÜRET.

*Virít már az orgona-fa,
Földet ér az ága,
Kis lányokat oda csalja
Ude szép virága.*

*Orgona-fa, jaj most néked!
Kopaszra tarolnak!
»Mind leszedjük!« kis leányok
Egyémáshoz így szólnak:*

*Orgona-fa nem ijed meg,
Nagy az ő bősége,
Kis leánynak meg kevés fér
A kezecskéjébe.*

*Hamar megtelt mindkét kezök
S ekkor bizakodnak:
»Maradjon is, a többiért
Eljövünk majd holnap!«*

megleپödvé állt meg; látta már, ki volt az, aki szólt, vagyis inkább lihegett és fájdalmasan dörmögött.

Nagy fa törzsének neki vetve a hátát, egy vörösbőrű indiánus ült ott a földön. Leomló hosszú fekete haja félig eltakarta az arcját is, de látni lehetett, hogy már

nem fiatal férfiú s az is nagyon meglátstott a vonásain, hogy nagyon szenved. Pedig nagy bajának kell az indiánusnak lenni, mikor már el is árulja. Mellette puska hevert a földön, míg az övéből véres kés meredt ki félig.

A leányka csak megleپödött, de éppen

nem ijedt meg a vörösbőrü láttára. Nem az első indiánus volt már ez, akit látott. De meg mindjárt észre vette azt is, hogy ennek valami baja van. Nem hogy elfutott volna tehát, hanem hozzá sietett és részvevőleg kérde:

— Mi bajod? Köllene valami?

Az indiánus egy pillanatilag mogorván tekintett a leánykára, de aztán, mintha annak a szelid kék szempárnak a nyájas tekintete eloszlatta volna bizalmatlanságát, halkán mondá:

— Viz . . . de nincs!

— Dehogyan nincs! Itt van közel a forrás, éppen hoztam poharat is. Várj csak, mindjárt hozok.

Elfutott és alig néhány pillanat múltán már visszatért a teli pohárral.

— Fogd . . . de lassan igyál ám, mert nagyon hideg, megérthatna.

A vörösbőrü möhön nyult a pohár után, de a jó tanácsot nem fogadta meg. Egy hajtásra kiüritette a poharat, aztán nagyot lélezgett és öklével törölgette a homlokán gyöngyöző verejtéket.

— Ugyan szomjas voltál! kiáltott fel Emmike. Talán az is volt a bajod, ugy-e? Nagyon eltikkadtál ebben a hőségben.

Az indiánus félig igent bölintott, de aztán tagadólag is rázta a fejét.

— Jó kis leány . . . még vizet! mondá.

— Még szomjas vagy? Hozok, de bizony sok lesz. Meglásd, hogy megárt.

Szaladt újra a forráshoz. Mikor ismét teli pohárral tért vissza, ugyancsak meghökkent. Az indiánus térdig fölgűrte bal lábán a bőr nadrágját s nagy, mély seb volt a lába szárán látható, félig megalvadt vértől elborítva.

— Jaj! Mi lelt? kiáltott fel Emmike ijedten.

— Puma! felelte az indiánus kurtán.

Emmike ennyiből is megértette, hogy a vörösbőrűnek ezzel a veszedelmes fenévaddal esett kalandja. Oda nyújtotta a vizet s az indiánus mosni kezdte a sebet, de nagyon gazdálkodott a vízzel.

— Ne sajnáld, hozok én, a mennyi csak kell, mondá Emmike.

Hozott és mikor a seb már tiszta volt, így szólt:

— Igen ám, de most be is köllene kötni.

— Nincs mivel, felelé az indiánus nyugodtan.

— Várj csak, mindjárt lesz!

Megint elszaladt és most a bábuval tért vissza. Az indiánus nagy szemeket meresztett a bábura, nyilván nem igen tudta, miféle szerzet az. Emmike észrevette és nevetett.

POMETAKO.

— Nem tudod, mi ez? Bábu. Mi fehér leányok ezzel játszunk. Neked bizonyosan nincs leányod.

— Van. Olyan kis leány, mint a jó fehér leány.

— De nincs bábuja, ugy-e? Sajnálom szegénykét! No de most dologra. A bábum ruhájából jól kitelik a sebkötő. Tiszta ám, nem kell félned . . . És ne sajnáld, kapok én ilyen vászon meg szövet darabokat a mamámtól eleget, majd csinálók a bábumnak új ruhát.

E közben már le is vetkőztette a bábút, az indiánus minden szó és köszönet nélkül átvette a baba-ingeckét, szoknyácskát és rendkívül ügyesen bekötözte a sebet. Mikor elkészült vele, fölkapta a földről a puskáját és talpra állt, Emmikének nagy örömére.

— Most már jobban vagy, ugy-e? Tudsz járni?

— Igen, most jó.

— Tudod mit? Most jöjj velem, itt van a házunk közel, ott megpihenhetsz. Es ha nálunk akarsz meghálni, kapsz jó vacsorát is.

A vörösbőrű a fejét rázta.

— Nem lehet, mondá. Sietni haza.

— És hol vagy otthon?

— Ott . . . messze!

S nap nyugta felé mutatott.

— És a leányod vár otthon, ugy-e? kíváncsiskodott Emmike.

Az indiánus bólintott és, ami ritkaság a mindig nagyon komoly, szigorú képű vörösbőrűeknél, kissé el is mosolyodott, mint ha örömmel gondolna otthon várakozó leánykájára.

— Hogy hívják a leányodat? faggatózott Emmike tovább.

— Kaczagó Gerle.

— Jaj de furcsa! Hanem talán még szebb, mint az én nevem, Emmike.

— Emmike . . . Emmike . . . szép név . . . jó leányka. Éppen mint Kaczagó Gerle.

— De szeretném Kaczagó Gerlét látni! Nem hozhatnád egyszer magaddal, ha újra ezen a tájon jársz?

— Meglehet.

— De igazán elhozd ám! Anyácskám nagyon szívesen fogja látni, én pedig megtanítom bábuzni. Ugy-e, elhozod?

Az indiánus szelíden megsimogatta a leányka haját és komolyan felelé:

— Nagyon messze kis leánynak . . . de talán . . . lehet . . .

Ekkor messziről kiáltás hallatszott.

— Jaj istenem, az anyácsám szólit! kiáltott föl Emmike. Ugyan régen várja a vizet . . .! Most már sietnem köll.

Fölkapta az üres poharat és a levetkőztetett bábút s futott a forráshoz. De még egyszer hátra fordult.

— El ne felejtsd elhozni Kaczagó Gerlét! Várni fogom. És, igaz a! Hát neked mi a neved?

Az indiánus, aki ez alatt már szintén megindult, de az ellenkező irányban, felelt valamit, csakhogy Emmike nem értette meg, mert mintha indiánus nyelven szólt volna. A vörösbőrű csakhamar el is tűnt a sűrűségben, Emmike pedig sietett a pohár vízzel haza s elbeszélte kis kalandját az anyjának.

— Jól tetted, amit tettél, szólt ez.

Emmike aztán várta az indiánust és Kaczagó Gerlét, hetekig, hónapokig; de biz' azok nem jöttek.

Az idő mult és mire egy esztendő leforgott Emmike lassacskán már el is felej-

tette a forrás melletti találkozást. Legfeljebb akkor jutott néha eszébe, mikor éppen ott a forrásnál sétálgatott.

Elmult a második esztendő is, a kis család békességben élt és dolgozott, Emmike pedig szépecskén növekedett is. Egy napon azonban az apa, látogatóban járván egyik szomszédnál, nagyon elkomolyodva tért haza. Nem szólt ugyan semmit, de a felesége jól látta, hogy aggódik valamin. Kérdezte is, de a gazda csak annyit felelt:

— Hallottam valamit, ami valóban nagy baj volna, ha bekövetkeznék. De még nem bizonyos. Hát, kedveseim, fölösleges volna, hogy előre nyugtalanítsalak benneteket.

Ez a gyöngéd jó szándéka azonban hamar kárba veszett. Alig néhány nappal később egy fiatal lovas állt meg a ház előtt: a szomszédnak legény fia, kinek láttára a gazda aggódva szólt:

— Nos, kedves öcsém, van valami hír?

— Van bizony, még pedig nagyon rossz, felelé az ifju.

— Hát szállj le és mondd el!

— Nem szállhatok le, nagyon sietős, hogy sorra értesitsem a többi szomszédokat is. A föllázadt vörösbőrűek egyenest erre mi felénk tartanak, már közel is vannak. Azt tanácsolom tehát, kedves bátya, hogy rögtön, de rögtön ám! szedjék össze a legértékesebb holmijokat és meneküljenek. Még talán baj nélkül eljuthatnak a városba, ahol katonaság van. Isten vezérelje az utjokon!

Az ifju megsarkantyuzta a lovát és elvágtatott.

Most már nem lehetett titkolózni, de még csak késlekedni sem. Egyik vörösbőrű törzs, a nyughatatlan Pometako vezérlete

alatt, hadi ösvényre lépett s jaj a fehér embernek, aki utjokba akad!

Tünődésre, habozásra nem volt idő. Alig egy órával később Emmike a szüleivel már kocsin ült. Magukkal vitték legértékesebb holmijokat, minden egyebet pedig ott hagytak a házban, jó szerencsére. Ha nem látogatnak ide az indiánusok, akkor nem is fog semmi elveszni, mert az őserdőben a fehér telepítvényesek szentül tisztelik egymásnak a birtokát; ha pedig vörösbőrűek járnak ott, akkor — úgy is veszve minden.

Szaporán haladt a koci, már amennyire az uttalan vadonban haladhatott. Emmike atyja jól ismerte a vidéket és bizott benne, hogy baj nélkül elviheti kedveseit bátorságos helyre, a városba.

— Csak a folyón legyünk tul, akkor már nem igen érhet veszedelem, mondá. A tulsó parton sűrűbben vannak telepítvényesek és talán már a katonaság is előnyomult odáig.

Jókora folyó volt az, melyen át kellett gázolniok. Hidról ott a vadonban szó sem lehetett, de nyár derekán, mikor a víz nagyon lepadt, egyes helyeken kocsival is át lehetett gázolni. Emmike atyja az ilyen gázlókat is jól ismerte.

Dél már elmult, mikor a folyóhoz értek.

— Egy kis pihenőt kell tartanunk, míg a lovak megabrakolnak, szólt az apa. Magunk is falatozunk egy kicsit. Közben kipróbálom a gázlót, hol lehet legjobban neki hajtani.

Biz a víz meglehetősen mély volt.

— Átjuthatunk, de a víz be fog hatolni a kocsiba.

— Az baj, mert átázik a holmink, jegyzé meg az anya. És Emmike még félni is fog.

— Azon könnyen segíthetünk. Az értékesebb holmit előre átviszem a vállamon, Emmikét is ölben viszem át, aztán az üres kocsival hajtok neki a gázlónak. Így nem esik semmi kárunk.

Pihenés után hozzá látott az átköltözéshez. Legelőször Emmikét vette ölbe és vitte át. Letette a leánykát és vissza tért a tulsó partra, hogy a szekérről leemeljen egy csomagot. De épp amint a szekérhez ért és a feleségével tanakodott, melyik csomagot vigye, hirtelen vad üvöltés hallatszott s abban a pillanatban egy csapat indiánus már meg is ragadta mindkettejüket. Még csak nem is védekezhettek. Tehetetlen rabokká lettek.

— Végünk van! szólt az apa csüggedten.

— De mi lesz gyermekünkkel! Egy-maga van a tulsó parton, szólt az anya.

— Talán még szerencséje, megmenekülhet, ha odább fut és eljut valamely telepítvényre.

Emmikének esze ágában sem volt, hogy fusson. Egészen más valami foglalta el.

Mikor az apja ott hagyta a tulsó parton: a kis leány ide-oda járt és nézelődött. Neszt hallott a bokrok felől. Talán nyulaeska, madárka. Oda sietett és ugyan megdöbbsent: öt vagy hat indiánus állt ott! Emmike pedig nagyon jól értette már, hogy ezek mi járatban vannak s ő és szülei miért menekülnek.

Ijedelme azonban csak egy-két pillanatig tartott. Aztán gyorsan az egyik indiánushoz sietett.

— Ni, te vagy az! Vártalak ám sokáig! Nem hoztad el Kaczagó Gerlét... Vagy talán nem is ösmersz reám?

Az indiánus merően bámult a leánykára, aztán mintha kissé elmosolyodott volna.

— Igen, ismerni jó fehér leánykát... Emmike... aki vizet adott és sebre ruhát. Mit csinál itt fehér leány?

— Utban vagyunk apácskával és anyácskával, mert azt mondták, hogy ti bántani fogtok. Ugy-e, nem igaz?

— Hol apa, anya?

— Amott a tulsó parton, éppen át akarnak jönni.

A parthoz sietett s ekkor látta, mi történik ott. Rémülten sikoltott és zokogva kiáltá:

— Anyácskám! Édes apácskám! — Ó, ti gonoszok!

Az indiánus megsimogatta a leányka fejét.

— Nem sirni! Én Pometako... szeretni jó fehér leánykát.

Átkiáltott a tulsó parton levő indiánusoknak és a maguk nyelvén parancsolgatótt. A következő perczben az indiánusok beültették Emmike szüleit a kocsiba, zablán fogták a lovakat és nagy biztossággal átvezették a folyó gázlóján. Emmike apja a főnöki tolldiszről mindjárt ráismert a rettegett vörösbőrü vezérre. Azt hitte, ez maga akarja őket legyilkolni. E helyett Pometako komoly hangon így szólt:

— Jó fehér leányka segített Pometakon... Pometako nem felejtette el. Menjete, ahova akartok.

Szinte hinni sem akarták. De úgy volt. Szabadon mehettek odább, el is jutottak szerencsésen a városba.

Az indiánus lázadásnak hamar vége lett, mint rendesen: a katonaság szétverte a vörösbőrüeket. Pometako is elesett a csatában.

A telepítvényesek lassanként visszatértek gazdaságukba, hogy újra fölépítsék lerom-

bolt, fölperzselt házaikat, tovább gazdálkodjanak. Így Emmike is a szüleivel.

Mekkorát bámultak! Épségben, hiba nélkül állt a ház, nem hiányzott belőle egyetlen butordarab sem. Sőt a házi állatok is, tehének, juhok, még a tyukok is, mind ott voltak. S mikor ők oda értek, egy öreg indiánus osont ki a házból, messziről köszönt, aztán eltűnt az erdőben.

— Értem! szól az Emmike apja s megcsókolta a leánykát. Pometako megvédette a házukat is. Édes jó leánykám! Az a pohár víz, melyet jó szíved adtál a szenvedőnek, az mentette meg életünket, vagyunkat!

TYUK-MAMA KIS MOSTOHÁI.

(Képpel a 318. lapon.)

LEK bácsi, aki néhány napig látogatóban volt nálunk, két sárgás tojást adott át nekünk azzal a meghagyással, hogy tegyük a kotló tyuk-mama többi tojásai közé. Ugyis tettünk. Mindketten izgatottan vártuk; ugyan miféle madár is fog abból a két tojásból kikelni? Elkép-

zelhető, szegény Elek bácsit, hogy ostromoltuk kérdéseinkkel. De ő csak kitérő választ adott és ravaszul pislogva nézett édes mama felé.

Ilyen kínos várakozásban töltöttünk több napot.

Egy reggel édes mama bejött s így szólott hozzánk:

— No's, gyerekek, mit szólnátok, ha már megnézhetnétek a tojáskaikat?

Volt erre futás! Majd feldöntöttük az elénk siető Elek bácsit. Rohantunk le a lépcsőn, egyenesen a baromfi-udvarba.

Uram fia! Micsoda bábeli zürzavar volt ott!

Szegény tyuk-mama ámulva nézte (Lásd a képet a 318. lapon.) az ő bamba szemével, hogy ugyan miféle rikácsoló szerzet lehet az ott, amit ő épp olyan gyöngéd szeretettel költött ki az imént, mint a többi. Ezek ugyanis rögtön kiléptek a tojás héjából, mint ahogy illik is jó nevelésű csibikékhez, míg az idegenek gyámoltalanul tátogatták az ő görbe, fekete csőrüket reánk és mostoha anyjukra, aki zavarában hol távolodott az apró jövevényektől, hol meg közeledett az ő ismeretlen fiaihoz.

Mi is meg voltunk persze lepetve s mikor Elek bácsitól kérdeztük, hogy ugyan milyen madarak is ezek? ő kaczagva felelte:

— Ejnye, ti buksik! Hát még sohasem láttatok papagályt?

— Papagályt láttunk. De ilyen fiatal és csupaszt még soha! válaszolánk mi kaczagva, és megköszöntük bácsikánknak a kedves meglepetést.

Kotkot anyó pedig, úgy látszik, egyet gondolt; hogy mit, azt nem tudjuk. Elég

az hozzá, hogy hűségesen fölnevelte Kokót és Csokit, akik olyan helyre kis papagályfik lettek, hogy öröm volt rájuk nézni!

Hogy azonban ősszel bejöttünk ismét a városba, persze nem hagyhattuk őket ott falun télire, a tyukok között. Elhoztuk

hát őket is magunkkal, de természetesen a tyuk nélkül. A válás azonban, ugy látszik, roppant rosszul esett tyuk-mamának, mert mikor elvittük mostoha fiait, szivszaggatóan vértfogott és kotkodácsolt.

Nem nagy sor az egész, az igaz; de tán

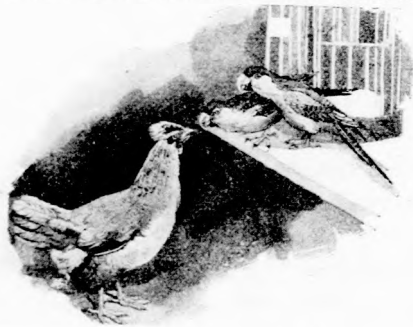

... TYUK-MAMA ÁMULVA NÉZTE. (Lásd a 317. lapon.)

egynémely kis olvasótársinkat még is érdekelheti.

Szívélyes üdvözlettel maradtunk kedves Forgó bácsi hű kis olvasói.

Hajdú Margitka és Czögler Mártha.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 18-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Hatalmas ur a király.

Helyesen fejtették meg: Tomka Olga, Sárkány Valéria és Tessa, Szigethy Margit és Tibor, Kiss Margit, Latinovits József, Csauscher Mariska, Uferbach Ervin, Humayer Erzsike, Soltész Juczika, Háy Irén és Juliska, Demjánovics Kornél, Hegedüs Jancsi, Kornstein Egon, Dominigg Ilonka és Ellike, Weizkopf Aranka, Elza és Lenke, Jákó Margit, Térffy Marianna és Gyula, Stimm Mariska és Lajos, Mály Nándorka, Kövesi Jenő, Jantsits Jolánka, Tibor és Bandi, Jurenák Gizi, Faics Boldizsár, Véghelyi Lajoska, Weisz Félix és Márton, ifj. Metzger Ede, Brenner Mariska, Mäder Hedvig és Emma, Scherz Blanka, Harangy Klára, Furman Lilly és János, Fekete Margit, ifj. Schlachta László, Feichtinger Edith, Csongrádi Ilona és

Attila, Kilezer Gyula, Mérey Dalma (Ujra figyelmeztettek: a vezetéknevet elcizfrázás nélkül, tisztán ird! *F. b.*), Poór Erna, Geréb Lajos, Csomasz Laczika, Várady Józsi, Boros Margit, Koós Miczike, Szakáll Etelka, Lenke és Bandi, Szüts Elly és Loránd, Ruhig Flóra, Kaiser Margit, Hertelendy Bandi, Agfalvi Endre, Roncsik Jenő, ifj. Hofhauser Ödön, Sárkány Agátka, Trebitsch Károly, Kontúr Noémi, Fischer Péter és Pál, Scholtz Aranka, Schuber Ilonka, Szilágyi Gabriella és Jenő, Rajner Jolán és Ella, Rakovszky Zsófia, Schödl Ervinke, Dávid Kálmán, Gyárfás Laczi, Schuch Ilus, Szilágyi Ernő, Richter Ilonka, Kiss Margit, Szohner Tivadar, Kovács Lily, Ferencz Ella és Pali, Garay Ilonka, Roboz Atala és Elza, Káldor Pista és Róbert, Jeszenszky Andris, Feilegi Vilmos, Gescheit Ella, Dlauhy Mariska, Bayer Anti, Trautvein Mariska, ifj. Bauer Ottó, Kovács Bella és Géza, Medveczky Gyurika és Sándorka, ifj. Fischer Károly, Purgly Alice, Polyák László, Illy Bözsi, Margit és Etus, Szontagh Antónia és Kati, Imre Kálmán, Sinkovits Clarisse és Ilma, Schvarcz Irén, Materny Rózsika és Margit, Veres László, Szakáll Paula, Richon Mary, Ponger József, Vörösmarthy Ida, Csatáry Jani, Komlós Magda, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Szent-Iványi Marianne és Ella, Scheiber Etelka, Brandner Anna, Andaházy Rózsai, Bukoveczky Pistuka, Steinschneider Andor, Rhédey Margit és Zoltán, Geréb Andor, Braun Mariska, Chyzer Ilonka, Szentirmai Imre, Jauzso Tihamér, Miskolezi Iduska, Szántó Olga és Ernő, Szücs Böske, Hirsch testvérek, Lengyel Margit és Kálmán, Benkó Márta és Iván, Bierbauer Virgil, Kerekes György, Szegvári Károly, Kolos Janka, Kummerer Paula, Kuhinka Béla, Kovács Mariska, Blumenthal Rudolf, Györy Sarolta, Vidonyi Annuska és Iluska, Gyárfás Erzsike, Veres Boriska, Herzog Dóra és Vilma, Kelen László, Veress Gizike és Józsi, Orbán Zsuzka, Mariska és Sárika, Lów Lenke, ifj. Kleisel Gyula, Grubits Tivike, Ricska Laczika, Márkus Erzsike, Schuller Lajos, Földes Bandi, Margarethen Irma és Artur, Jörg Mariska, Abel Irma, Hauer Dóra és Ernő, Szentkereszt György, Sólomossy Paula és Ilonka, Endreffy Vilma, Balogh Ilonka, Heumann Rózsai és Laczi, Fülöpp Pistika és Imrike, Braun Klára és Rózsai, Pető Andor, Dobi Andor, Schönstein Mariska, Luczenbacher János, Ranschburg Béla, Hirsch Emmy, Tóth Margitka, Engel Ella és Béla, Schnabel János és Béla, Felméri Margit, Grünfeld testvérek.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Csauscher Mariska, M. Radnán*, kinek a jutalom-könyvet (*»Ifjusági emléklapok»*, költemények és elbeszélések, az ifjuság számára gyűjtötte *Füssy Tamás*; színes táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»KIS LAP«* LX. köt. 17-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Richter Ilonka,

Kovács Lily, Keresztes Károly, Medveczky Gyurika és Sándorka, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Komlós Magda, Ponger József, Richon Mary, Pap Lilike, Szücs Böske, Veres Boriska, Rósa Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kolos Janka. Magam is azt hiszem, hogy már csak mégis úgy lesz legjobb, ha megbíztok Forgó bácsiban. Sokan vagytok, nagyobbak, kisebbek s ami az egyiknek nehéz, azt a másik könnyűnek találja. Tehát vegyest közlök ilyet is, olyat is, úgy hogy főlváltva mindenki megtalálja a kedvére valót. — **Szegvári Károly.** Megelégedésemre szolgál, hogy buzgó igyekezetteddel oly szép sikert arattál. Így folytasd továbbra is! — **Szemök Katicza.** Mély megilletődéssel vettem tudomást a nagy csapásról, melyet szeretett atyád elhunytával szenvedtél. Pótolhatatlan ez a veszteség és ha ilyen mély gyászban valami még vigasztalást nyújthat, az csak a jó anyádhoz való még forróbb szeretet lehet. Ez száritsa föl egymásba omló könyveiteket s a Mindenható szent akaratában való megnyugvás erősítse meg fájdalomtól sajgó szíveteket! — **Jeszenszky Andris.** Hogy mit szólnék hozzá, ha egy kis mesét lefordítanál? Azt, hogy: tedd bizvást! Ha beküldöd, szívesen elolvasom és megmondom róla véleményemet, mint kis olvasóim minden dicséretes buzgólkodásáról. Esetleg — de már az nem bizonyos — közlöm is, bár ezt csak kivételesen teszem, az én dolgom lévén a *»Kis Lap«* írása, az olvasóimé pedig az — olvasása. Az egyik csiga-rejtvénynek idővel sora kerülhet. — **Ferencz Ella.** Remélem, eddig már talpra állt Pali és legközelebb keze irásával fogja bizonyítani, hogy vitézül legyűrte azt az alkalmatlan betegséget. — **Káldor Pista és Róbert.** Levelet pontosan kell fogalmazni. Ketten vagytok aláírva, de a levél egyebek közt azt mondja: »a vizsgát szerencsésen letettem.« Hogy lehessen ebből tudni: melyikötök? — **Ifj. Bauer Ottó.** Jól van megszerkesztve, de azt a nevet különböző rejtvények alakjában már nagyon sokszor közöltem. Keress más nevet vagy ilyen célra alkalmas rövid közmondást. — **Cséry Ida.** Jól esett olvasnom, hogy a nevednapja kellemes óráiban is gondoltál a *»Kis Lap«*-ra s egy régiebb kötetének megszerzését kérte a mamától. Hiszem, hogy e megemlékezésedet az a kötet jutalmazni fogja és kedves szórakozást fog nyújtani. Az elmaradt számra vonatkozó kívánságodat közöltem a kiadó-hivatallal, amelyre az afféle dolgok tartoznak s amely eddig már bizonyosan kellően intézkedett is. — **Dlauhy Mariska.** A körrejtvény hibásan van össze állítva, mert az egyes betűk nincsenek valamely meghatározott rendben elosztva, hanem csak egy jó szerencsére széthányva. A számrejtvényénél pedig nem irtad hozzá az egyes sorokhoz a megfejtő szót. Dolgozd ki mind a kettőt szabatosabban és úgy küldd be újra. —

Szentirmai Imre. Mi tagadás: aligha igazuk nincs, mikor, mint írod, azt mondják, hogy még kicsi legényke vagy. Biz' a hat éves legénykék rendszeren még kicsinyek. De annál szebb, hogy már érzed, tudod, hogy boldog vagy. Meg is érdemled, mert úgy látom messziről, hogy törekvő kis vitéz vagy. Nem mindegyik hat éves fiúcskától telik ki, hogy már vizsgálatot is tegyen az első osztályból és oly takaros levelet írjon, mint a tied. Öllelek! — **Kelen László.** Bizonyosan nem találtam a leveledben olyat, amire választ szükségesnek véltem volna, azért nem volt rá felelet. A mostani kérdésed is olyan, mert hogy a Barnum-czirkuszról mi a véleményem, az nem tartozik a »Kis Lap« körébe. Ilyen módon vallatóra foghatnának a kis olvasóim akár arról is, hogy mit tartok a töltött káposztáról? Ha olyat kérdezel, amit tudnod jó és szükséges, de közelebben nincs aki megmondja: szívesen felelek. — **Chyzer Ilonka.** Takaros, rendes levélkéddel teljesen meg vagyok elégedve. Majd megtanulod azokat az ágas-bogas nagy bötítiket is. — **Keresztes Károly.** Biz' abból a te rajzodból nem lehet kitalálni, mi is legyen az a képrejtvény? Kés-e vagy ásó, kigyó-e vagy hernyó, alma-e vagy cseresznye, amit oda pingáltál? Mivel pedig azt sem irtad meg, hogy mi volna az értelme, ha rájok lehetne is ösmerni, hát persze nem vehetem figyelembe. — **Solymossy Paula és Ilonka.** Szívesen látlak titeket is kis hiveim nagy seregében. Csinos, rendes soraitokkal, remélem, sűrűn fogok ezután találkozni. — **Csongrádi Ilona és Attila.** Az a csiga-rejtvény nem jó, mert egész szók és szórészek szép rendszeren esnek egymás mellé és rögtön elolvashatók. — **Szentkereszt György.** Hogy neked is nagy kedved telik a »Kis Lap«-ban, örömmel veszem tudomásul. De ha majd Zágonban is akarod olvasni, akkor annak idején: amikor már oda indulóban leszel, értesítsd erről a kiadó-hivatalt, mely a lap szétküldésével foglalkozik. A rejtvénykédd bizony nem jó, mert az »emesvár«, »tűme«, »aggyvár« csonkított nevek láttára ki ne tudná rögtön, micsoda betű hiányzik az elejükről? Általában pótló-rejtvényt nem is lehet nevekből szerkeszteni, hanem csak másféle szóból, még pedig olyképp, hogy a feladott szók is már önálló értelműek legyenek. Ilyenformán próbálkozzál újra. — **Márkus Erzsike.** Nem biz' én, azt nem tudom, hogy éppen most hol van, aki után kérdezősködöl. Csak úgy gondolom, hogy Budapesten van. — **Janzsó Tihamér.** Én is kedvesen emlékezem régi kis olvasóimra. A szives köszöntést melegen viszonzom mindhármatoknak. — **Hajdú Margit és Czögler Mártha.** Ha még egy kicsit, éppen csak piczikét tovább ér a türelmetek fonala, megláttátok volna, hogy nem volt okotok a türelmetlenkedésre. Idő kell ám a képek elkészítésére és idő arra is, hogy valaminek sora kerüljön. Már éppen sajtóban volt, mikor a soraitokat kaptam. A »levelezőlap« szóból nem tiz, hanem husznál is több szó alkotható. Hol maradt az *ö*,

epe, lel, lepel, evező, stb. — **Balogh Ilonka.** Nagyon helyes, hogy a szép példa tégedet is olyan dicséretes elhatározásra buzdított. Idővel nagy örömed lesz majd benne. Kérdésedre válaszom: köszönöm, már valamivel jobban, de még nem jól. — **Ranschburg Béla.** Besoroztam, de biz' várnia kell, mert nagyon sok hasonló van már régebben elfogadva. — **Dobi Andor.** Annak a te feladványodnak az a furcsa sajátága van, hogy a »megfejtés« után is ugyancsak rebusz marad. Mert a megfejtés: »Kár a tyúk le tál láb le mi Pál gém.« Hát mi értelme van ennek? Csak meg van minden szó fordítva a feladványhoz képest. Am ez csak akkor volna feladvány, ha a feladványban értelem nélkül sorakozó szavakból a megfejtésnél valamelyes értelem derülne ki. Ilyet próbálj összeróni. — **Soltész Juczika.** Bajos kitalálnom, mit kívánsz. Azt kéred, sugjam meg, »hogy a hosszabb olvasmányoknál épp ott, ahol legérdekesítőbb, van odairva, hogy folytatása következik.« Ez csak ugyan így van. Talán azt akarnád tudni, miért van így? Egyszerű a magyarázata: ha érdekes az olvasmány, akkor bárhol szakad is meg, mindig az a benyomás marad, hogy épp a legérdekesebb helyen szakadt meg. A rejtvényed nagyon is könnyűcske. — **Endreffy Vilma.** A »corpus juris« annyi, mint: törvények tára, gyűjteménye. A régmúlt időkben, midőn még latin volt a hivatalos nyelv, nevezték el így a törvények gyűjteményét. Ugy gondolom, akármelyik férfi rokonod vagy ismerősöd bővebben is megmagyarázza, ha már a régi jogi műszók iránt érdeklődöl. A B. S. nevéből, családi viszonyairól felvilágosításokat adni: nem esik a »Kis Lap« körébe; G. S.-re vonatkozólag pedig olvasd el, amit Márkus Erzsike-nek ízenek. — **Berki Rózsika.** Az írásod inkább megjárja, de az a rajzocska bizony gyarlócska. No de az sem baj. Ha kedved és tehetségod van hozzá, majd rajzolsz még szebben is és alkalmam kerülhet, hogy a rajzodat is megdicsérjem. — **Poór Erna.** Egyszer-egyszer, fontosabb okból, kivételesen megteszem, hogy kikeresem, mikor jelent meg régebben valamely vers vagy elbeszélés. De, mondom, ezt csak fontosabb okból tehetem. Arra nincs érkezőm, hogy mindannyiszor keresgéljek a régi kötetekben, mikor egy-egy kis olvasómban kíváncsiság támad. Ezért nem teljesíthetem a kérésedet, mert akkor a másokét sem tagadhatnám meg. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az Országos Gyermekek-védő Egyesület javára adakoztak: *Winkler Pirokska, Mariska és Tibor* 3 koronát és 20 fillért; *Fürst Carla és Magda,* Bécsből, 2 koronát.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!
F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.